

Nhà Thơ AHCC Nguyễn đắc Khoa đã cảm xúc khi dừng chân tại bến phà xưa- Nay Bến phà Mỹ Thuận và Bến phà Cần Thơ không còn tồn tại nữa.

Tôi về dừng lại bến phà xưa
Mây nước mênh mông trắng bến bờ
Âng khuâng ngắm lại dòng sông cũ
Lục bình trôi nổi gió đong đưa

Tôi về qua bến bắc chiều mưa
Ướt đẫm đôi vai dạ thẫn thờ
Trường Giang thăm thẳm buồn xa vắng
Lữ khách ngậm ngùi lại chốn xưa

Tôi về trên sóng nước nhấp nhô
Thôn xưa hiu quạnh khói lam mờ
Chim vịt kêu chiều thương nhớ bạn
Làm sao quên được thuở ban sơ

Tôi về thăm bãi vắng ngày thơ
Cây lá lô xô sóng vô bờ
Dòng sông tắm mát tình tôi đó
Kỷ niệm còn đây chưa nhạt mờ

Tôi về nơi bến cũ đón đưa
Bước em xa vắng tự bao giờ
Tóc tôi đã bạc màu sương gió
Em còn lưu lạc ở nơi mô

Tôi về nơi bến ấy bơ vơ
Nhìn nước sông trôi chảy dạt dờ
Nghe câu vọng cổ buồn tê tái
Đã vỡ tan rồi những ước mơ

Nguyễn đắc Khoa

Chợt nghe ai nhắc tên làng cũ
Cảm xúc trong ta nổi nhớ nhà
Cứ ngỡ cuộc đời trên xứ lạ
Làm mình quên lãng chốn quê xa

Chợt nghe tiếng gọi thân thương quá
Vọng lại trong ta mỗi cảm hoài
Nhu tiếng chân ai quen thuộc ấy
Nhu lời thỏ thẻ của người yêu

Chợt thấy trong tranh thành phố cũ
Lòng buồn nhớ lại nẻo đường xưa
Đường đi về sớm nắng chiều mưa
Đường hò hẹn, đón đưa, tình tự

Chợt thấy trong phim dòng sông cũ
Bồi hồi nhớ lại bến phà xưa
Nhớ những ngày lộng lộng gió mưa
Sông nước mênh mong sầu biệt xứ

Chợt thoáng nghe hương loài hoa cũ
Ngậm ngùi nhớ tới mảnh vườn xưa
Đêm về đứng tựa bên song cửa
Chờ đón ngọt ngào hương gió đưa

Đường cũ, làng xưa, hương gió tỏa
Dòng sông, bến nước, mảnh vườn hoa
Đã xa hun hút ngàn dặm thăm
Nhớ chốn quê cha mắt lệ nhòa

Nguyễn đắc Khoa